

costes feria habendum rejecit. Anno enim 1103 Romam profectus est Arnaldus, ibique a Paschali II privilegium amplissimum est consecutus iv id. Nov., pontificatus v. Insequenti in concilio Trecensi privilegium Sancti Petri confrimationem a Patribus obtinuit, et Gausbertum decanum cellæ Mauriacensis Casæ Dei monachum præceptis suis inobedientem et rebellem deponi fecit, et Petrum de S. Balderio e suis in eus locum substituit. Hæc autem malorum tessera fuit: nam inde redux abbas a Robertinis militibus instinctu Petri Armari qui iniquas cellæ Mauriacensi consuetudines imponebat comprehensus retrususque in carcerem in castro pagi Lenovicini Ventaduro, demum a Petro Claramontensi episc. liberatus est. Adstitit an. 1108 electioni Willelmi abbatis S. Remigii. Eodem anno præceptum obtinuit a Ludovico VI rege, ut prius concesserant Ludovici avus Henricus et Philippus pater. Anno 1109 Arnaldus decani Mauriacensis crudeli accepto facinore in Arverniam iterum concessit. Ibi in reum quæstionem moturus, acerbam patitur repulsam, facinorosis clam favente Arvernensi episcopo. Legatus apostolicus et Bituricensis archiepiscopus frustra invocati virum flectere nequiverunt, ut potius armis abbatem ejusque soc os obstinati Arverni strictisque ensibus insequerentur. Denique nullum aliud frenandis illis præter regis auctoritatem succurrit remedium. Regia itaque potentia fretus rebelles in ordinem coegit anno 1110. Beganio post exorto bello Arnaldus munivit burgum S. Petri vallo et sepe aliisque propugnaculis ad defensionem opportunis. Annis insequentibus longam et importunam cum abbatibus Molismensi et Reomensi licet quantumvis senio morbis et ærumnis confectus habuit de monasterii sui prædiis quibusdam quæ illi præter jus et æquum sibi vindicaverant. Villam tamen Pauliacum Widoni abbati Molismensi tradidit anno 1120. Eodem cum ad concilium Bellovacense pergeret, morbo oppressus Naudi resedit, Clariumque monachum nomine suo ad Cononem legatum transmisit. Dum ibi demoraretur, ab Alexandro Stephani comitis sacellano sacras excepti reliquias quas ab Arnulfo Balduini regis scriniario habuerat. Anno 1125 libros officii divinis ac sacræ lectioni deputatos describi et in optimum statum ordinari præcepit. Tandem exactis in regimine annis xxviii et mensibus quatuor, abbatiam dimisit an. 1124.

ARNALDI ABBATIS EPISTOLÆ.

I.

Ad Joscerannum Lingonensem episcopum. — De lite inter abbates S. Petri Vivi, Molismensem et S. Joannis Reomensis.

(Chron. S. Petri Vivi ap. Acherium, *Spicileg.* t. II, p. 482.)

Domino suo JOSCERANNO venerabili Lingonensium episcopo, frater ARNALDUS abbas monasterii Sancti Petri Vivi, sic crucem Domini portare ut ejus remigio valeat transfretare.

Manifestum est dignitati vestræ domnum archiepiscopum suas litteras in præterita synodo vobis misisse, et de injuriis a domno abbate Molismensi, et Rainardo de Monte Barro monasterio nostro illatis, justitiam vestram acclamasse. Vos autem diem placiti dum Senonas veniretis distulistis, ubi cum vobis præsentarer, tantum de Rainardo apud Retiacum diem posuistis. Quamvis autem debilitati corporis succumberem, tamen quasi in lectica me eo develi feci, sed iudice et responsore ibi non inventis pro male tractato me habui. Proinde ad vos denuo recurrimus ut nos justitia cassari non permittatis. Præterea de Retiacensi ecclesia quam Rainardum adhuc de nobis tenere, nec amisisse sperabamus, vestram misericordiam et hujus sanctæ synodi acclamamus, ut quid rectitudinis in ea monstrare poterimus in jus nobis dirigatis. Valete.

II.

Ad Bernardum abbatem S. Joannis Reomensis. — Ejusdem argumenti (ibid.).

Domno BERNARDO amico suo, monasterii Sancti Joannis Reomensis venerabili abbati, frater ARNAL-

DUS monasterii Sancti Petri Vivi Abbas salutem in Domino.

Si bene et vos et vestra valeatis, inde gaudemus. Cum enim præcipuum sit Domini mandatum, ut invicem diligamus, tamen vos et vestros inter amicos et confratres præcipuos accepimus. Verumtamen cum in synodo Lingonensi noviter habita, cui absens fuistis, clamores renovaremus, quos in anteriori synodo habuimus inter cætera de Retiacensi ecclesia quam Rainardus de nobis tenebat, justitiam domini episcopi invocavimus, a quo vos eam occupasse accepimus. Ex consulto itaque ejus, et Cassidentium vos super hac re convenimus, et ut benigne et charitative nostra dimittatis, vos admonemus. Si enim, quod absit! post firmatam inter nos et vos societatem ex industria occupastis nostra, hoc est, unde in nimiam admirationem vertitur. Et quia monachi vestri Trecis satis contumeliose nostris monachis dixerunt nos in synodo sine ratiocinatione mutua de persona vestra queriviam fecisse, id penitus abnegamus, et ut veridicos nos comprobetis, exemplar litterarum quas Lingonas misimus et vobis mittimus. Valete et nobis super hoc convenienter litteris respondete.

III.

Ad Ludovicum regem. — Rogat ut liceat sibi alio transferre leprosos.

(D. BOUQUET, *Recueil*, tom. XV, p. 339.)

LUDOVICO, magnifico Francorum regi, charissimo domino suo, ARNALDUS humilis abbas S. Petri Vivi cum omni grege sibi commisso, salutem et fideles orationes.

Precibus patris nostri Senonensis archiepiscopi [Daimberti] et clericorum ex vestra parte pulsati sumus, ut fratribus nostris leprosis manendi locum daremus, ubi tantum in primis respectu pietatis unum habitare permisimus. Sed noverit sublimitas vestra quia tanta multitudo eorum excrevit, ut nobis et burgensibus nostris omnino intolerabilis sit. Locus enim ille inter sata et vineas nostras medijs

est: inde et ingressus et egressus eorum, frequentatio et deambulatio penitus importabilis est. Et idcirco archiepiscopus noster alium locum spatiosum eis dari fecit, et ex voluntate ipsorum, ut ibidem habitarent præcepit. Nunc igitur ne sit vobis molestum, domine, si victualia nostra ab eis aliquantum elongare volumus, quia per sanctam veritatem morbo eorum cum eis periclitari timemus.

ANNO DOMINI MCXXIV.

PONTII ABBATIS S. RUFII

EPISTOLA

AD CALMOSIACENSEM ABBATEM

Respondet propositis quæstionibus, de quotidiano jejunio, de silentio continuo, de vini abstinentia, deque laneis vestibus canonicorum cænobii Calmosiacensis.

(MARTENE *Anecd. t. I, col. 359, ex ms. Stamedii.*)

Dilectissimis fratribus Dei gratia Calmosiacensis B ecclesiæ abbati cunctoque conventui P. ecclesiæ Sancti Rufi humilis minister atque totius congregationis cœtus, via regia gradiendo ad dextram vel ad sinistram nullatenus declinare.

Perlectis dilectionis vestræ litteris, reverendi fratres, quasdam quæstiones de regula nostra a vobis proponi cognovimus, quibus quamvis prudentiæ vestræ auctoritas certius respondere potuisset, quantam parvitati nostræ reverentiam [videtur addendum exhibeatis] nos consulendo percepimus. Hinc igitur contentioni scrupulosæ vobis responderi cupientibus occurrit quod non est aliud, qui conantur jugum cervicibus vestris imponere, quod nos neque patres nostri portare potuimus, sed per gratiam Dei credimus salvari, quemadmodum et illi. C Quatuor igitur inductionum ratione propensius inspecta, videlicet jejunii quotidiani, continui silentii, abstinentiæ a vino, vestimenti lanei, illorum objectioni aggrediemur obviare, si possimus, subnixi utriusque testamenti eloquio: qua tantum auctoritate scriptum illud dudum nobis notissimum regulam beati Augustini astruant vehementer miramur, cum in quibusdam vitæ ipsius ejusque institutioni aliorumque patrum, qui hujus professionis auctores exsisterunt, plurimum videatur esse contrarium, in plerisque, et ita sit impeditum atque obscurum, ut vix aut nunquam intelligi valeat: in pluribus vero ita diversum ut ubique terrarum omnimodo inusitatum fiat. Cum itaque quotidianum asserit observandum jejunium, sacris canonibus videtur obviare, qui in solemnitate Paschali et diebus Dominicis prohibent jejunare, quia et mensa B. Augustini, ut in

vita ipsius legitur, propter hospites vel quosque infirmiores carnes aliquando habebat. Satis videtur absurdum atque judaicum carnes [non] comedere et quotidie jejunare: quod si quis contentiose asserere voluerit, quod propter hospites et infirmiores tantum, et non propter se carnem habuerit, vitam ipsius legat, et patenter inveniet quod sanctus vir nunquam aliter docere potuit quam vivere. Quia vero aiunt continuum esse tenendum silentium, cognoscite quia omnia tempus habent. Tempus est tacendi, et tempus loquendi. Si igitur tempus est loquendi, et tempus tacendi, consequens est ut ostium circumstantiæ juxta prophetam congruo tempore agatur. Est itaque tenendum silentium non continuum: sed ut ait beatus Augustinus in Regula: « Si frater deliquerit, statim admonete. » Et alibi: « Magis quippe nocentes estis, si fratres vestros quos judicando corrigere potestis, tacendo perire permittitis. » Ab otiosis quippe fabulis continuum observandum esse silentium, et nos vehementer approbamus. Quod vero abstinentiam a vino exceptis Sabbatis et Dominicis inducunt, vitæ atque institutioni beati Augustini omni modo resistunt, cum in vita ipsius legatur quod mensa ejus semper vinum habebat, ore et Salomonis didicimus quod vinum moderate potatum sanitas sit animæ et corporis. In Regula quoque B. Augustini præcipitur: « Carnem vestram domate jejuniis, et abstinentia escæ et potus, quantum valetudo permittit. » Notate verba. Non aquæ potus, sed vini abstinentia congruens haberi præcipitur, licet panis desiderium et aquæ concupiscentia simili modo prohibeantur. In Vita etiam ipsius legitur quia cum ipso semper clerici una etiam domo